



Захисток для Зві

ДЕВІД ПАУЛІСОН
Редактор

ДЖО ХОКС
Ілюстратор



Одеса 2024

Переклад здійснено за виданням:

Zoe's Hiding Place: When You Are Anxious (Good News for Little Hearts Series),
Published by New Growth Press, P.O. Box 4485, Greensboro, NC 27404, USA, USA
Text copyright © 2018 by David Powlison
Illustration copyright © 2018 by New Growth Press

“Захисток для Зої. Коли тобі тривожно”; пер. з англ. 2024 – Одеса:
Видавництво “Тюльпан” ЄРПЦО

Біблійні тексти наведені у перекладі Івана Огієнка (якщо не зазначене інше).
ISBN-13 : 978-194813023

Авторка цієї історії – мама, яка обрала для своїх дітей домашню форму освіти,
а також письменниця та редакторка Джоселін Флендерс, яка мешкає у передмісті
Філадельфії. Вона є випускницею Ланкастерського біблійного коледжу і має
значний досвід у сфері міжкультурних досліджень та консультування. Серія
книжок “Добра звістка для маленьких сердець” – це її перша опублікована
праця для дітей.

Усі права захищені. Жодну частину цієї книжки не можна відтворювати в
жодній формі та жодними засобами: електронними, механічними, включно з
фотокопіюванням і записом на магнітний носій, без письмового дозволу видавця:
ЄРПЦО, “Тюльпан”, вул. Пастера, 62, м. Одеса, 65023, Україна.

Cover/Interior Design and Typesetting: Trish Mahoney, themahoney.com

ISBN 978-966-2110-63-0

© 2024 “Тюльпан”, ЄРПЦО

*“Бог для нас охорона та сила,
допомога в негодах...”*

Пс. 46:1

Вранішнє сонце осяяло своїми теплими променями невеличкий блакитний будиночок, який зручно примостився скраєчку Шовковичного луку.

“Зоя! – покликала мама. –
Час снідати!”

Мишка Зоя визирнула з-під фіолетової клаптевої ковдри.
“Моє миле одіяльце, як я люблю вкриватися тобою. Під тобою так безпечно та затишно. І жодних тобі тривог!”

“Зоя! –
знову покликала
мама. –
Час до
столу!”

Зоя підхопилася з ліжка, одягнулась і пригладила свій довгий рожевий хвостик. Потім вона зібрала шкільний рюкзак та не забула прихопити улюблену книгу казок. І тихо, як належить мишці, зашурхотіла по коридору на кухню, де її чекали тато, мамо та малятко Зак.



“Доброго ранку!” –
радісно посміхаючись, промовила вона.

“Доброго ранку,
Зоя!” –
відповів тато

Зоя вмостилася на стільчик,
підсунула до себе мисочку з
горіхами та фруктами і почала
снідати. Мама помітила, що з її
рюкзака визирає книжечка з
казками, і сказала:

“Коли прийдеш до школи, не
забудь заховати цю книгу подалі.
Не відволікайся й уважно
слухай міс Мінник”.

Зоя відповіла: “Добре, мамо!
Мені вже треба йти!
Побачимося після школи!”

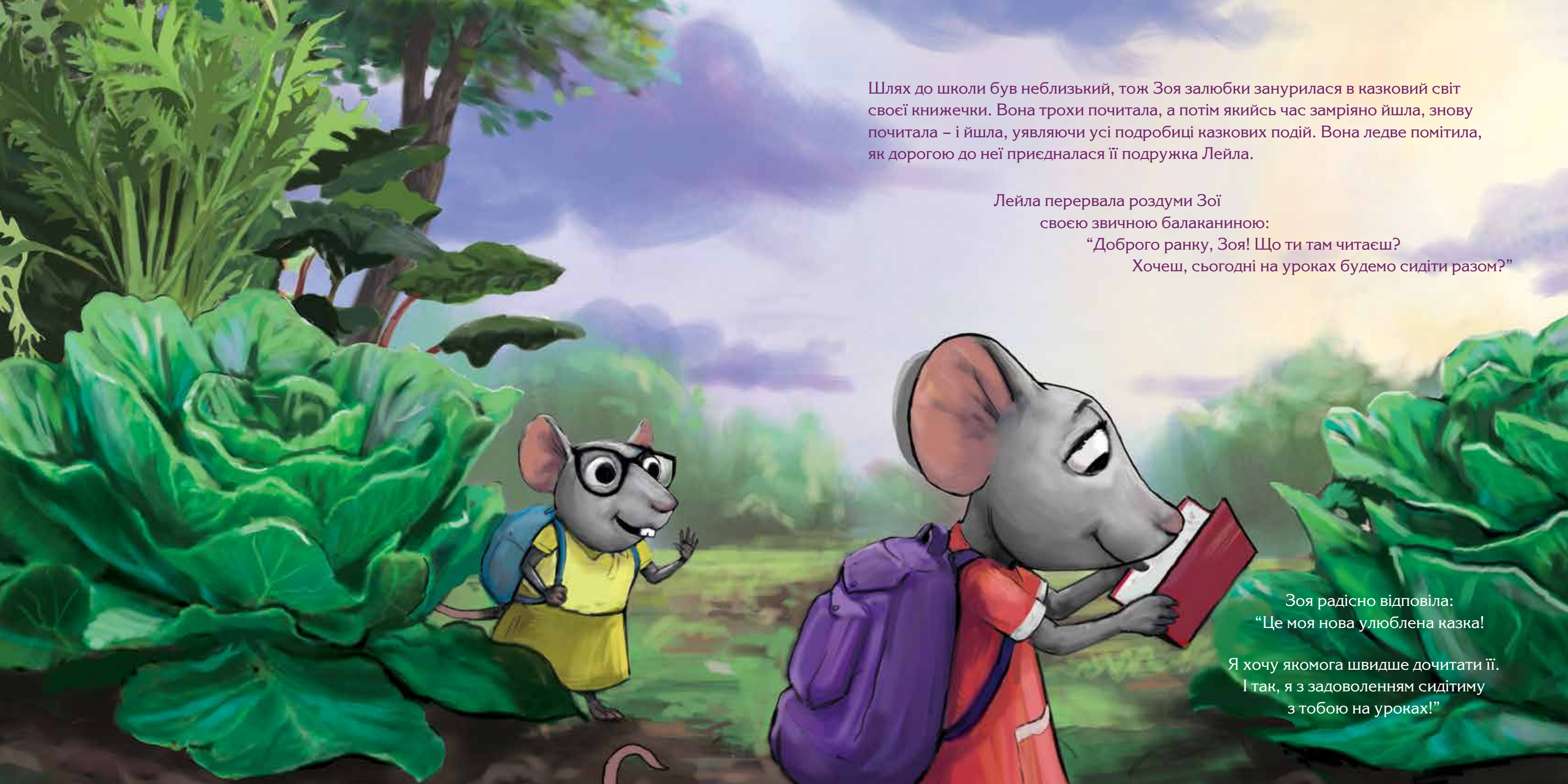


Шлях до школи був неблизький, тож Зоя залюбки занурилася в казковий світ своєї книжечки. Вона трохи почитала, а потім якийсь час замріяно йшла, знову почитала – і йшла, уявляючи усі подробиці казкових подій. Вона ледве помітила, як дорогою до неї приєдналася її подруга Лейла.

Лейла перервала роздуми Зої
свою звичною балаканиною:
“Доброго ранку, Зоя! Що ти там читаєш?
Хочеш, сьогодні на уроках будемо сидіти разом?”

Зоя радісно відповіла:
“Це моя нова улюблена казка!

Я хочу якомога швидше дочитати її.
І так, я з задоволенням сидітиму
з тобою на уроках!”



Пробираючись через хаші, дівчатка нарешті вийшли на галявину, де звірятка збиралися на навчання. Вони повісили свої рюкзаки на гілки, сіли на м'який конюшиний килим і чекали, коли міс Мінник почне урок.

“Доброго ранку, клас! – привіталася міс Мінник. – У мене для вас особливе оголошення! Художній музей Шовковичного луку знову запросив нас у гості! Завтра раненько ми підемо з вами туди на екскурсію”.



Лейла повернулася до Зої і радісно прошепотіла: “Завтра! Хіба це не чудово! Я ледве можу дочекатися!”. “Дочекатися чого?” – перепитала Зоя, пробудившись від своїх мрій.

“Ти хіба не чула, що сказала міс Мінник?

Завтра ми йдемо в Художній музей! Швидше б цей день закінчився, адже ні про що інше я навіть думати не можу!”

“Чудово”, – зітхнула Зоя. Проте насправді вона почувалася не так вже й чудово.



Минулого разу, коли вони з класом відвідували цей музей, Зоя побачила там картину, яка нагадала їй улюблену казку. Вона настільки захопилася цією картиною, що не помітила, як всі пішли далі. Коли ж вона отямилася, то не знала, що їй робити і куди бігти.

“Я НАЧЕ ЗАЛИШИЛАСЯ САМА-САМІСІНЬКА НА ЦІЛОМУ СВІТІ. Я більше нізащо не хочу йти в той музей!” – думала вона.